

en tvungen eller til en frivillig Forsikring. Kommissionen valgte at gaa den frivillige Forsikrings Vej, og den gjorde det navnlig af to Grunde. Den første var den, at denne særlige Forsikringsart havde vist sig at have sine store Vanskeligheder — nede i Svejtis havde man i St. Gallen forsøgt at gennemføre en tvungen Arbejdsløshedsforsikring, men var der stødt paa meget store Vanskeligheder, Vanskeligheder, som gjorde det betænkeligt for Kommissionen at slaa ind paa den. Den anden og ganske særlige Grund var den, at de Erfaringer, man havde gjort dernede, og som maaske til syvende og sidst alle de Vanskeligheder bundede i, som man havde haft med den tvungne Forsikring, havde vist, at de modstridende Interesser, der ere mellem Fagene indbyrdes, gjorde, at Sæsonfagene, hvor der var Tale om at gennemføre en tvungen Forsikring, ikke kunde forsikres sammen med de øvrige Fag. Netop derved fremkom der en Masse Ulemper, som viste, at denne Forsikringsform for den Art Forsikringer maatte anses for at være upraktisk. Det er bl. a. dette, der har gjort, at man ikke fra Kommissionens Side har turdet foreslaa at gaa denne Vej, men har foretrukket en frivillig Forsikring.

Dernæst stillede det Spørgsmaal sig for Kommissionen, om man skulde søge at løse Spørgsmaalet ad Understøttelsesvejen eller ad Forsikringsvejen, og Kommissionen kom til det Resultat, at man maatte prøve at løse det ad Forsikringsvejen, idet man ikke troede paa, at Understøttelsestanken i saa Henseende vilde vise sig fuldt ud fyldestgørende. Den kunde ikke tro paa det blandt andet af den Grund, at man maatte bestræbe sig for, som allerede nævnt, at kræve nogenlunde betydelige og synlige Selvhjælpsbestræbelser fra den enkelte forsikrede, og disse kan man vanskelig kræve, naar Talen er om en offentlig Understøttelse, medens man kan kræve dem, naar Talen er om at bygge en Forsikring paa helt ud forsikringstekniske Principper. Den Kontrol, som der deri ligger, Kontrollen fra Kassernes Medlemmers egen Side, vilde man ogsaa under Understøttelsesprincippet komme til at savne helt. Ogsaa det maatte man anse for at være en Mangel ved denne Form for Spørgsmaalets Løsning.

Et andet Spørgsmaal, som selvfølgelig ogsaa lige straks stillede sig frem til Kommissionens Overvejelse, var Spørgsmaalet om, hvor vidt man kunde definere Begre-

bet forskyldt eller uforskyldt Arbejdsløshed. Det er jo et Spørgsmaal, som har været bragt paa Bane hver eneste Gang, der har været Tale om at gennemføre et Forslag, som tog Sigte paa disse Forhold, som vi her omtale. Men Kommissionen har ikke dristet sig til at foreslaa nogen Definition af dette Begreb. Det have vi ikke turdet vove, og jeg tror heller ikke, at det behøves. Jeg skal senere komme tilbage til dette Spørgsmaal. Ud fra disse Betragtninger kom Kommissionen altsaa til det Resultat, at det mest praktiske og formaalstjenlige vilde være at bygge paa de samme Principper, som Sygekasseloven hviler paa, paa de samme Erfaringer, som man havde gjort der ud fra, og endelig paa de Erfaringer, som man ogsaa havde fra de Arbejdsløshedskassers Side, som allerede vare oprettede af Arbejdere.

Formanden: Er det ærede Medlem nær ved Afslutningen af sit Foredrag.

Thomas Larsen: Nej!

Formanden: Jeg skal da afbryde Forhandlingerne for i Dag.

Jeg har fra Folketingsmand H. Trier modtaget en Skrivelse af Dags Dato saalydende:

„Til Folketingets Formand.

Vedlagte Afskrift af en af mig under Gaarsdato fremsendt Skrivelse til Konseilspræsidenten anmoder jeg om maa blive fremlagt i Bureauet og aftrykt i Tillæg C. af Rigsdagstidende sammen med de af Hr. Formanden i Folketingets Møde i Dag nævnte Aktstykker vedrørende min Fratreden som Formand i Forsvarskommissionen.

Ærbødigst

H. Trier.“

Efter denne Anmodning har jeg allerede overgivet den paagældende Skrivelse til Bureauet, og den vil blive optagen i Tillæg C.

Næste Møde holdes i Morgen Onsdag den 5. December, Kl. 1, med følgende Dagsorden:

1) Valg af et Medlem til at indtræde i Forsvarskommissionen.